

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1558. usque ad annum 1560

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118588

§. 39. Herbipolensis Episcopus a Sicariis occisus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66800](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66800)

Sæcul. XVI
A. C. 1558.

citia, quamvis Galli, (*) qui eidem infensi erant, calumniosis dictariis, compositisque cantilenis ipsius honorem proscindere non erubuerint.

§. XXXIX.

Herbipolensis Episcopus a Sicariis occisus.

Thuan. l. 21.
num. 3.
Spond. ad
hunc an.
num. 13.

Septima post Caroli V. obitum die decima sexta Februarii, ut censent nonnulli, vel juxta alios decima quinta Aprilis die Melchior Zobelius, qui Herbipoli

(*) Forte Continuator hæc adeo ingenue fatebatur, ut etiam sibi sua dictaria, quæ in Carolum V. effuderat, facilius ignoscenda arbitraretur: haud tamen ingratum erit ipsius etiam Thuani testimonium hac super re percipere: Hæc Regina, inquit, *cum pudicitia accerrima vindex tota vita fuerit, a Gallis tamen dictariis, Et militari lascivia compositis cantilenis falso insimulata fuit, quasi cum Barbarosono formoso admodum viro, sed in quo virtus, ac fides plus forma pollebant, consuesceret, tam ab hoc crimine abhorrens, ut nunquam a Cesare exorari potuerit, ut cuidam ex primaria nobilitate juveni, fratri percaro, qui unam ex domesticis ipsius Virginibus corruperat, culpam condonaret, palam interminata, sicubi illum nancisceretur, vel in fratris comitatu, fore, et extremo supplicio eum affici juberet.*

bipoli apud Germanos celeberrima Franconiae urbe Episcopus, ac virtutum meritis, nominisque sui fama clarus fuit, in sua civitate a sicariis confossus est; cum enim ex arce sua, quae trans Mœnum sita erat, in Urbem pro more suo ad audiendas causas pergeret, indeque rediens publicum quoddam diversorium praeterveheretur, a pluribus, qui consensu jam equis abitum parare simulabant, invaditur, unaque cum eo duo equites, qui ipsum comitabantur, interficiuntur: alii vero vulnerantur. Equidem Episcopus non illico ex vulneribus suis obierat, nec tamen arcem suam attingere poterat, opportune autem quidam Sacerdos accurrebat, qui eundem a criminum suorum vinculis exsolvebat. Porro tumultu excitato Sicarii, ut eo tutius fuga sibi consulerent, incendium fuisse exortum subinde inclamabant, unde cum populus ad illud restringendum turmatim accurreret, ipsi hoc tumultu in rem suam verso elabuntur, ac per abstrusas convalles anfractis itineribus celeri pede affugiunt. Ignorabatur dudum hujus caedis auctor, nec ullo pacto detegi poterat: tandem vero inquisitione diligentius facta Christophorus Kretzenus Guilielmi Grombachii famulus caedis infamulatus est, atque ob id anno sequenti

Sæcul. XVI.
A.C. 1558.

Sæcul. XVI. Augustæ in comitiis publice proscritus.
A C. 1558.

Equidem, cum aliquamdiu latitaret, haud ultra in eum inquirebatur, postea vero cujusdam nomine Kugelsbachii exploratoris solertia detectus ad arcem Schaumburgicam in Alsatiae finibus sitam captus abducitur, ubi proditis sociorum nominibus crimen suum fatebatur, cum vero Herbipolim transferretur, elusa custodum suorum vigilantia sibimetipsi fracto gutture supplicii jam parati ignominiam prævertit. Id Grombachii equitis jussu factum constitit, postquam Episcopo graviter succensuisse manifestabatur, eoquod hic hæreditariam portionem a Conrado Bibraco Episcopo Herbipolensi uxori ejus factam solvere nolisset, caussatus, quod illa summam a legibus concessam excederet: tum vero Grombachius, unacum Alberto Marchione ferro, & flammis passim grassabatur, atque ipsam Civitatem Herbipolensem occupabat, ipsosque etiam Canonicos ad pacta cum ipso ineunda compellebat: Episcopum vero tanquam a Camera Imperiali proscriptum bonis suis spoliabat. Hæc erat origo odii, quo Grombachius Zobelum insectari cœperat, qui tamen postea comprehensus, ac Anno Christi millesimo quingentesimo sexagesimo sexto in bello, quod

quod Imperator tum Joanni Friderico Saxonix Duci intulerat, captus instructis judicii actis in quatuor partes dissectus periit.

Sæcul. XVI.
A.C. 1558.

§. XL.

Petri Bertani Cardinalis obitus.

Hoc item anno sex Cardinales e vivis erepti fuere, quos inter primus erat Petrus Bertanus Mutinæ in patria sua Episcopus. Hic anno Domini millesimo quingentesimo primo natus, juvenis adhuc S. Dominici institutum profitebatur, ubi inter suos cum summo applausu Theologiam tradidit, facique Præconis munus cum ingenti nominis sui fama obiit, donec Anno reparatæ salutis millesimo quingentesimo trigesimo octavo ad Fanensem Episcopatum die decima octava Novembris nominaretur, qua dignitate auctus postea a Paulo III. ad Tridentinam Synodum, necnon a Julio III. tanquam Sedis Apostolicæ Legatus ad Carolum V. Cæsarem decernebatur, atque ab eodem summo Pontifice Anno reparatæ salutis millesimo quingentesimo quinquagesimo quinto Mense Decembri Cardinalis tit. SS. Petri, & Marcellini creatus fuerat. Intererat quoque Sacris comitiis, in quibus de eligendo Julii III. Successore agebatur, parumque absuit, quin ob ejus merita

Ciacon. in
vit. Pont.
tom. 3.
p. 775. &
Andr. Vill.
in addit.
ad ciac.
Ughet in
Ital. secta.